

rettet om i de sidste Dage, nemlig at Dampskibsfarten mellem Frederikshavn og Göteborg rimeligvis vil standse. Det er meddelt mig, at det forenede Dampskibsselskab, som for Øjeblikket driver denne Rute for egen Regning, har et saadant Tab deraf, at det ikke vil fortsætte den. Ruten har i en Del Aar været drevet paa forskjellige Maader. Den har været drevet af Statskassen for egen Regning, og den har været drevet af det forenede Dampskibsselskab, dels med Subvention og dels uden Subvention; den har været drevet daglig og med 3 Farter om Ugen, og den har været fuldstændig standset nu i Vokertiden paa Grund af Karantænen; men nu hedder det, at den vil blive endelig standset, hvis det ikke foretages Skridt fra Jærnbanebestyrelsens Side. Jeg ønsker i den Anledning at udtale, at selv om Trafikken paa denne Rute er gaaet betydelig ned, saaledes som det er Tilfældet, har denne Forbindelse dog en hel Del Betydning for Nørrejylland, idet en stor Mængde af den Jist, som fiskes deroppe, er af den Bestaaenhed, at den hverken kan finde Af sætning i Indlandet eller i det sydlige Udland, da det er Smaafisk, men derimod finder god Af sætning i Göteborg, og det vil derfor være et stort Tab for vore Fiskere deroppe, hvis denne Fart fuldstændig standses. Jeg skal derfor henstille til den ærede Minister at tænke over, hvad der kan gøres for at holde den nogenlunde vedlige; men jeg tror rigtignok ikke, at det, efter at den svenske Rystbane er anlagt, vil lykkes nogen Sinde at skabe en stor Trafik af den Vej fra Sylland til Sverige og Norge. Da Toggangen for en stor Del er indrettet med Hensyn til denne Göteborgsfart, og det viser sig, at den har tabt sin Betydning, tror jeg, at vi ved fælles Anstrengelse bør og kunne komme til et Resultat med Hensyn til Togenes Forbindelse med Aarhus—Kallundborg Farten, som vil være tilfredsstillende ogsaa for dem, der bo længere borte fra Aarhus.

Jeg har endnu en Sag, som jeg gerne ønsker at forebringe for den ærede Minister, og som, det vil jeg indrømme, har større Interesse end det, jeg sidst omtalte. Det er en Meddelelse, der for nogle Dage siden har staaet i Bladene om, at der fandt en utiladelig Transport af Kreaturer Sted mellem Danmark og Tyskland over Landgrænsen ved Wandrup. Forholdet er jo det, at Kreaturer fra Slesvig og i det hele fra Tyskland kunne føres over Grænsen imod at underkastes Karantænen i 10 Dage, og der findes dertil Karantæneanstalter derved. For saa vidt nu Dyrene komme med Banen, drives de fra denne lige til Karantæneanstalterne —

jeg tror, der er to. Men det paastaas i Artiklen, at der indføres Kreaturer ad Landvejen, hvor de drives over den danske Grænse og da møde Drifter af Kreaturer, som komme nord fra, ligesom de ikke kunne undgaa at komme i Berøring med løse Kreaturer paa de tilstødende Marker. Jeg har ikke nogen Mening om, hvorvidt det forholder sig saa eller ikke; men da Sagen er af saa stor Interesse, vilde det glæde mig, om den ærede Minister kunde give Oplysning derom, og jeg vilde da bede ham om med det samme at oplyse, hvorvidt der foreligger noget som helst, der tyder paa, at man ved, hvorledes Mund- og Klovesygen er kommen hertil, om det er tænkligt, at den er indført af Kreaturer fra det Næstvigste, om de have indbragt denne Smitte, som har udbredt sig paa Sjælland. Der er jo anstillet en hel Del Undersøgelser derved, og jeg antager, at man mulig derved kan være kommen til et Resultat i saa Henseende.

Den ærede Kultusminister var ikke ganske tilfreds med min Udtalelse om Teatret, og det kan jeg egentlig nok tænke mig. Jeg skal derfor ogsaa gerne give ham Ret i alt, hvad jeg kan give ham Ret i, og deriblandt det, at det ikke kan hjælpe, at vi her i Salen betragte Teatersagen fra et kunstforstandigt Standpunkt, idet, som den ærede Minister udtalte, Meninger i denne Henseende kunne staa over for hinanden, uden at vi nogen Sinde komme til et Resultat. Det er heller slet ikke det, jeg har villet fremhæve, og jeg skal derfor meget gerne paa det eneste Punkt, hvor jeg har tilladt mig at udtale en kunstnerisk Dom, ikke min egen, men andres Kritik af Forestillingen ved Guldbryllupsfesten, høre den ærede Minister i at tage det stærke Udtryk tilbage, som jeg brugte om den Forestilling, nemlig at den var en Skandale. Men jeg skal da tillade mig i Stedet for at sætte en anden Betegnelse, som netop i de Dage blev et bevinget Ord, kan jeg sige, her i Kjøbenhavn, og det var: *C'est affreux!* Nej, hvad den ærede Minister og jeg have at forhandle om angaaende Teatret er det økonomiske — det er det eneste, vi have at gøre med her — og der tror jeg ikke, at det nogen Sinde vil lykkes den ærede Minister at kunne forsvare den Ledelse, der for Øjeblikket er derved, og som fører til de sorgelige økonomiske Resultater, som det ikke er nødvendigt her yderligere at fremstille. Jeg har kun fremhævet enkelte Ting, der have bidraget dertil, for Eksempel den Forestilling, der blev givet den Paastedag, og hvorved der blev berøvet Statskassen en ikke ringe Indtægt. Den ærede Minister erklærede rigtignok, at Teatret kunde ind-